

Sygn. akt IV KK 332/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Michał Laskowski

SSN Zbigniew Puzkarski

Protokolant Ewa Sokołowska

w sprawie M. R.,
skazanego z art. 278 § 1 k.k. i in.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 15 listopada 2017 r.,
kasacji wniesionej przez Ministra Sprawiedliwości - Prokuratora Generalnego na
korzyść skazanego
od wyroku Sądu Rejonowego w W. z dnia 11 kwietnia 2017 r.,
sygn. akt II K (...),

**uchyla pkt 4 i 6 zaskarżonego wyroku i w tej w części
przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania przez Sąd
Rejonowy w W.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego z W. z dnia 11 kwietnia 2017 r. (sygn. akt II K (...)) uznano M. R. za winnego m.in. czynu z art. 278 § 1 k.k. polegającego na tym, że „w dniu 24 listopada 2015 roku w R. z samochodu umieszczonego w autokomisie przy ul. T. zabrał w celu przywłaszczenia panel od radia samochodowego marki Sony o wartości 500 zł na szkodę T. N.”, za który Sąd

wymierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności. Finalnie (za wszystkie przypisane czyny) orzekł karę łączną w wymiarze 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności.

Wyrok ten uprawomocnił się bez zaskarżenia.

Od powyższego prawomocnego orzeczenia kasację na korzyść w trybie art. 521 k.p.k. wniósł Minister Sprawiedliwości – Prokurator Generalny, zarzucając przedmiotowemu rozstrzygnięciu „rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., polegające na skazaniu M. R. za dokonaną w dniu 24 listopada 2015 roku kradzież mienia o wartości 500 zł mimo, że w dacie wyrokowania przez Sąd w dniu 11 kwietnia 2017 roku. zgodnie z brzmieniem art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 27 września 2013 roku o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2013 r., poz.1247), zachowanie oskarżonego dotyczyło mienia, którego wartość nie przekraczała 1/4 minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2017 roku, a tym samym nie stanowiło przestępstwa, a jedynie wykroczenie z art. 119 § 1 k.w.”

Podnosząc powyższy zarzut Minister Sprawiedliwości-Prokurator Generalny wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w W. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja okazała się zasadna.

Nie budzi wątpliwości, że od dnia 1 stycznia 2017 roku, na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 września 2016 roku w sprawie wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2017 r. (Dz. U. z 2016 r. poz.1456), wysokość minimalnego wynagrodzenia za pracę została ustalona na poziomie 2000 zł. Powoduje to, mając na uwadze, że typ czynu zabronionego kradzieży ma charakter przepołowiony, iż w dniu wyrokowania kradzież rzeczy o wartości nieprzekraczającej $\frac{1}{4}$ minimalnego wynagrodzenia za pracę stanowiła wykroczenie z art. 119 § 1 k.w. Zatem czyn przepisany sprawcy obejmujący zabór rzeczy ruchomej celem przywłaszczenia o wartości 500 zł nie mógł zostać uznany za przestępstwo. Jak słusznie przytoczył Minister Sprawiedliwości – Prokurator Generalny Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 6 sierpnia 2015 r., II KK 209/14

wskazał, że „Przy orzekaniu w sprawach o czyny przeciwko mieniu, wobec których od dnia 9 listopada 2013 r. kryterium uznania takiego zachowania za przestępstwo albo za wykroczenie stanowi określony w Kodeksie wykroczeń wskaźnik minimalnego wynagrodzenia za pracę, należy mieć na uwadze minimalne wynagrodzenie z daty orzekania w przedmiocie odpowiedzialności za taki czyn, a nie z daty jego popełnienia.”

W niniejszej sprawie Sąd rażąco błędnie ocenił w oparciu o art. 4 § 1 k.k., którą ustawę powinien zastosować wobec sprawcy.

Wobec powyższego należało orzec jak w sentencji.

r.g.